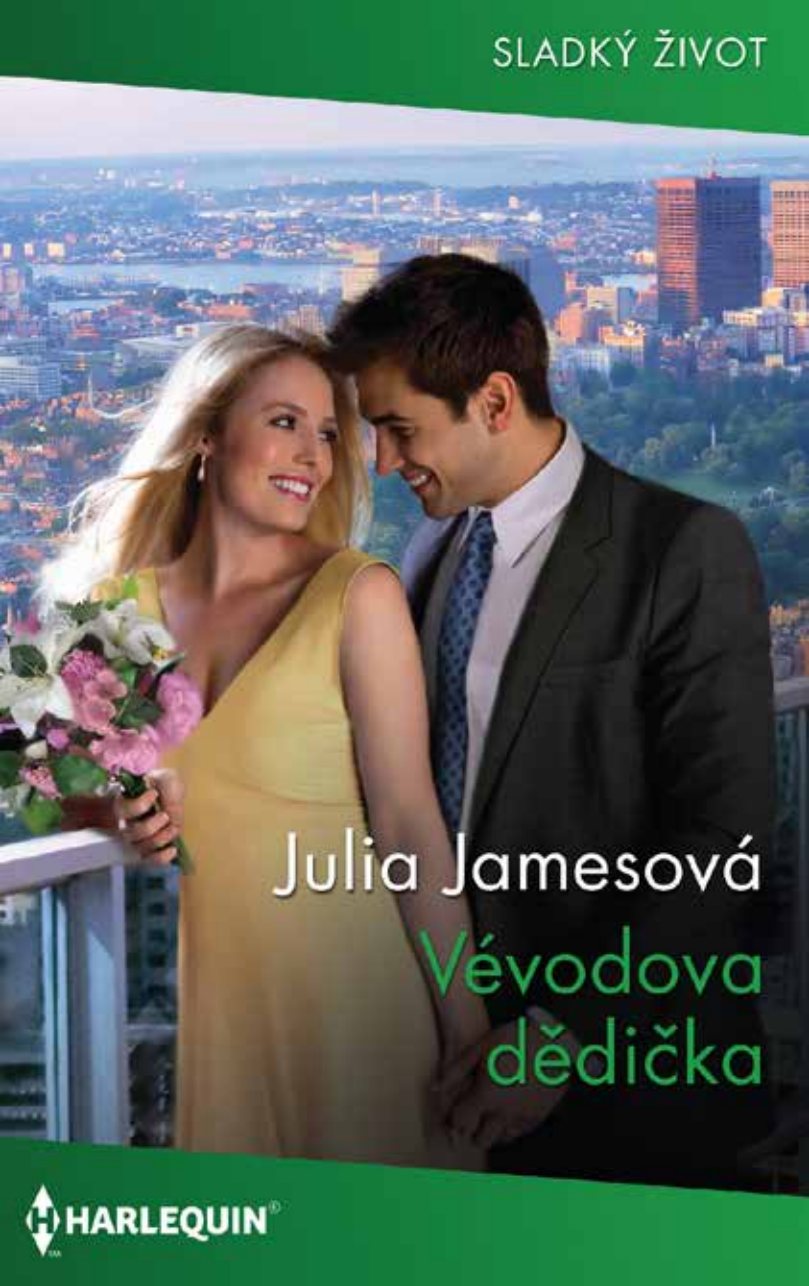

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown on a balcony overlooking a city at dusk. The woman, on the left, has long blonde hair and is wearing a yellow sleeveless dress. She is smiling and holding a bouquet of pink and white flowers. The man, on the right, has dark hair and is wearing a dark suit, a white shirt, and a blue patterned tie. He is looking at the woman with a smile. The background shows a cityscape with buildings and a body of water under a twilight sky.

Julia Jamesová
Vévodova
dědička

JULIA JAMESOVÁ

VÉVODOVA DĚDIČKA

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

Někdy to není jednoduché...

Asi je Vám jasné, že knihy se připravují nějakou chvíli dopředu, takže i tento dopis, který si, jak doufám, přečtete na začátku prázdnin, piši dříve. Konkrétně v březnu, kdy ven vycházíme, jenom když je to nutné, a s rouškami. A já opravdu nevím, jak vypadá svět za ty čtyři měsíce, které jsou pro Vás současností, v níž držíte tuto knihu v ruce... Doufám, hodně moc bych si přál, aby už byl zase normální, aby nás tížily jenom ty nedůležité starosti!

Své dopisy končívám slůvky „s láskou“. O lásce jsou všechny mé knihy, nejčastěji pochopitelně o lásce mezi mužem a ženou. To, co jsme prožili letos na jaře a teď, snad, už máme za sebou, nebo se z toho pomalu vzpamatováváme, se stalo zkouškou jiné lásky. Lásky v tom nejširším slova smyslu. Obětavosti a pokory, snahy pomoci. Snad už nastal čas na tu „obyčejnou“ lásku, která ale nikdy obyčejná není a být nemůže.

Protože jenom s ní má svět naději!

... s láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

VÉVODOVA DĚDIČKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Heiress's Pregnancy Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Julia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5111-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5112-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5113-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nic Falcone vešel služebním vchodem do kasina a spokojeně se rozhlédl. Ano, byl to dobrý nápad koupit a zrenovovat tenhle zchátralý hotel ve stylu haciendy. Nacházel se uprostřed pouště, přesto nebyl daleko od Las Vegas a západního pobřeží. Další prestižní zlatý důl v globálním řetězci Falconeho hotelů. Další skvělý důkaz, čeho dosáhl ve svých třiceti a něco málo letech. Z předměstských uliček Říma se vyšvihl mezi nejbohatší muže Itálie.

Poloviční sirotek ze slumu, který svoji kariéru začal už v sotva šestnácti letech v suterénu věhlasného hotelu Viscari Roma, se díky vlastnímu úsilí dostal stejně vysoko jako amatérský playboy Vito Viscari, kterému legendární rodinný hotelový řetězec spadl do klína.

Nic se při té vzpomínce chmurně ušklíbl. Usilovnou dřinou stoupal po žebříčku funkcí ve Viscari Roma, každé povýšení si musel vybojovat, až ho nakonec čekal postup mezi vedení hotelu. Věděl, že na to má stoprocentní kvalifikaci.

Ale ředitel společnosti, Vitův strýc, dal přednost svému nezkušenému synovci, který právě vyšel z univerzity, aby okusil, jaké ho čeká dědictví.

Nikovi bylo od té chvíle jasné, že musí pracovat jenom sám za sebe. Sémě hotelového řetězce Falcone bylo zaseto. Falcone se stane rivalem, který se jednou a provždy bude vznášet vysoko nad Viscarim.

A díky tvrdé práci, které Nic věnoval všechen čas, fantasticky uspěl. Do té míry, že minulý rok mohl jako jeho jmenovec sokol nelítostně využít rozkolu v rodině Viscariových a nepřátelsky převzít celou polovinu jejich hotelového portfolia.

Tenhle triumf ale neměl dlouhého trvání. Nic znovu pocítil drtivou pěst protežování příbuzných. Tentokrát to byla Vitova tchyně, která přiměla vlastní Nikovy podílníky, aby jí hotely prodali zpátky a ona je předala zpět svému zeti Vitovi.

Vito měl opět prospěch, aniž by hnul prstem. Jen díky pomoci rodiny.

Ale zarputilost, která Nika dostala z chudých uliček, mu znovu pomohla. Během několika měsíců po ztrátě portfolia Viscariů připravil několik nových projektů, včetně tohoto nově otevřeného hotelu Falcone Nevada s lukrativním kasinem.

Vešel dovnitř a pronikavým pohledem obhlížel hernu. Odhadoval, že značná část hráčů přišla z konferenčního křídla hotelu, kde se konala výroční konference astrofyziků. Včetně skupiny mladých, kteří od baru mířili do herny. Za sebou nechali mladou ženu, která jim mávala na dobrou noc.

Ta žena ho přiměla zastavit se. Byla vysoká, elegantní a oslnivě plavovlasá.

Všechny jeho smysly se napjaly. Svého času se se tkával – a také je okusil – se spoustou nádherných žen. Ale s žádnou takovou. Cítil, jak se mu svírá žaludek a zatajil dech. Nespouštěl z ní pohled a touha v něm narůstala s každou vteřinou...

Fran sledovala skupinu postgraduálních studentů, kteří si odcházeli koupit žetony, a doufala, že u hracích stolů nenechají kalhoty. Byli zjevně šťastní jako blechy a chtěli si poslední večer konference užít naplno. Ji ale ráno před plenární schůzí ještě čeká

prezentace, proto neuškodí, když si ji aspoň krátce projde.

Ale jakmile se otočila k barmanovi, aby požádala o účet, uslyšela za sebou něčí hlas.

„Neláká vás zkusit štěstí u stolů?“

By to hluboký, chraplavý hlas s americkým přízvukem.

Otočila se a vytřeštila oči.

Páni...

Muž, který tam stál, snadno převyšoval její štíhlou postavu, měl široká ramena a štíhlé boky. Kdyby ho někdo udeřil do svalnatého hrudníku, zřejmě by to ani neucítil.

Při zběžném pohledu si všimla, že nos v jeho pevně řezaném obličejí už zřejmě nějakou ránu schytl.

Malý hrbolek na něm byl jediný kaz, který ovšem jen zdůrazňoval jeho mužnou přitažlivost. Byl sice oblečený ve smokingu, ale celým svým vzezřením dával najevo, že je *drsný*.

Že by to byl někdo z ochranky? Stále byla zmatená z pocitů, které v ní probouzel. Bylo to jako narazit do neviditelné zdi.

Na zlomek vteřiny ztuhla. Tohle se jí tváří v tvář žádnému muži nikdy nehonilo hlavou. Opravdu *nikdy*. Ani ten úžasně vypadající Cesare, muž, jehož si málem vzala, na ni neměl tak mocný a okamžitý účinek jako tento muž.

Tolik se liší od mužů, kteří mi obvykle připadají přitažliví!

S výjimkou Cesareho s jeho neomaleným aristokratickým chováním ji vždy zajímali muži učeného vzhledu, ne svalnaté typy, které vždy považovala za... *obhroublé*.

Ale na tomhle muži nic obhroublého nebylo. Oči mu jiskřily inteligencí.

A byly modré, pronikavě modré, protože jeho

snědá pokožka a černé vlasy ukazovaly na Hispánce, možná...

Zatímco tak uvažovala, uvědomila si, že musí udělat něco jiného než na něho jenom ohromeně civět. Má reagovat na jeho poznámku? Ze zkušenosti, a bez jakékoli marnivosti, věděla, že její blond vlasy přitahují nejen pohledy mužů. Pokud ji někdo balil, reagovala vlažně až vyhýbavě, dokud to nevzdal. V případě potřeby dokázala dotěrného muže pořádně zpražít.

Nyní ale zvolila první možnost. Pousmála se a zavrtěla hlavou.

„Hazard mě nebere,“ opáčila, vzala od barmana v kůži vázaný účet a napsala na něj číslo svého pokoje.

„Jste tady na konferenci?“

Zatímco vracela barmanovi účet, přiměl ji ten hluboký, lehce drsný hlas znovu vzhlédnout.

„Ano,“ přitakala.

Sklouzla z barové stoličky a ten muž jí okamžitě nabídl ruku, aby jí pomohl. Krátce na něho pohlédla a polohlasem poděkovala. Okamžitě zalitovala, že se jí nepodařilo zachovat patřičně neosobní odstup.

Ale nedokázala to. Nedokázala vnímat nic jiného než neuvěřitelně silný účinek, který na ni měl.

Účinek, který exponenciálně sílil.

Usmíval se a v tom úsměvu bylo něco vlčího.

Fran zatajila dech. Byl to krátký úsměv, rychlé zvlnění pevných rtů, záblesk zubů, jako když slunce vykoukne zpoza mraku a vzápětí zmizí.

„Zřejmě nebudu první, kdo vám to říká, ale nevypadáte jako typická astrofyzička!“

Pobaveně se pousmál, jako kdyby věděl, že podobná slova opravdu slychá téměř denně, ale bylo mu to jedno. Jiskra v jeho modrých očích prozrazovala, proč to říká.

Chtěl za každou cenu udržet konverzaci.

Fran povytáhla obočí. Ať jde o cokoli, rozhodně to nemá nic společného s tím, že páří k hotelové ochrance, pokud to tak opravdu je, vzhledem k neústupnosti, která z něho vyzařovala. A pokud je jen hotelovým hostem, nic se tím nemění. Stále ji balí. Možná je načase to ukončit a odejít.

Jenže nechtěla. Zrychlený tep a tlak ve spáncích jí prozrazovaly, že na tohoto muže reaguje tak, jak na žádného předtím.

Namísto, aby odpověděla, jak zamýšlela, slyšela se, jak pobaveným tónem říká: „A že jste už pár astrofyziků poznal, vidíte?“

Uvědomovala si, že znovu pozvedla obočí a usmála se. Ten muž byl dokonale v pohodě. Jestli jako člen hotelové ochranky balil návštěvnici hotelu, bylo mu to dokonale jedno. A vyzýval ji ke stejné bezstarostnosti. Věděl, že neomalenež obtěžuje ženu, která ho zaujala, ale vůbec si s tím nedělal hlavu...

Všimla si, jak sklopil dlouhé, černé řasy, když laconicky odpověděl: „Dost.“

Přimhouřila oči. „Jmenujte mi aspoň tři.“

Zasmál se. Byl to hluboký, přitažlivý smích, který ladil s jeho zářivým úsměvem, jasně modrýma očima, pevně řezaným obličejem a ještě pevnějším tělem. To všechno dohromady s ní dělalo neuvěřitelné věci.

Byla zmatená.

Co se to se mnou děje? Nějaký chlapík mě začne balit u baru v hotelovém kasinu, a já si najednou připadám jako osmnáctka. Kde je ta rozvážná doktorka po pětadvacítce, které píše odborné vědecké články na prestižní univerzitě na západním pobřeží?

Zaneprázdněné akademičky přece neztrácejí hlavu jen proto, že se na ně usměje nějaký vazoun? Zvláště ne doktorka Fran Ristoriová.

Donna Francesca di Ristori, potomek dvou

staletých šlechtických rodů, italského a britského, jejichž rodokmeny sahaly až do středověku, dědička panství, půdy, hradů a paláců. Byla dcerou *il marchese* d'Arromento a vnučkou jednoho z peerů britského impéria, vévody z Revinscourtu.

Ale tady ve Spojených státech to nikdo nevěděl, ani to nikoho nezajímalo. V akademických kruzích se počítaly pouze vědecké výsledky, nic jiného. To bylo něco, čemu její matka – rozená jako lady Emma, nyní *marchesa* d'Arromento – nikdy neporozuměla. Nechápala totiž, proč se Fran vzdala života, do něhož se narodila, a věnovala se milovanému studiu a akademické dráze.

Fran věděla, že to bylo důvodem jistého odcizení, a jen díky tomu, že souhlasila se svatbou s italským aristokratem, se matka smířila s její vědeckou kariérou.

Ale když se Fran vloni rozešla s Cesarem, *il conte* di Mantegna, jehož si měla brát, přestala s ní matka téměř mluvit.

„Vždyť byl pro tebe ideální!“ protestovala matka. „Znáte se celý život. Nechal by tě koukat na ty tvoje hvězdy, a zároveň bys byla jeho komtesa!“

„Dostala jsem lepší nabídku,“ bylo všechno, co na to Fran dokázala říct.

Byla to nabídka, s níž by její matka nikdy nesouhlasila. Pozvání do kalifornského výzkumného týmu laureáta Nobelovy ceny.

Fran se ulevilo, když nabídku přijala, a nebyla to úleva pouze pro ni. Cesare byl dobrý přítel, a vždycky jím zůstane, ale ukázalo se, že byl zamilovaný do jiné, a už si ji také vzal.

Fran byla ráda a přála Cesaremu, jeho novomanželce Carle i jejich dítěti všechno nejlepší.

Odstěhovala se na západní pobřeží, pronajala si byt a užívala si opojnou atmosféru jednoho z nejlepších

výzkumných kosmologických center na světě. Přestože jí Cesare chyběl, a dokonce byl daleko za Atlantikem, radostně se ponořila do práce. Vzrušovalo ji, že může asistovat proslulému laureátovi Nobelovy ceny.

Bohužel se stalo, že slavný profesor prodělal v posledním semestru infarkt a předčasně odešel do důchodu. Jeho nástupce se mu ani zdaleka nevyrovnal. Fran se rozhodla najít si jiné místo na jiné univerzitě. Řekla si, že po konferenci se začne po něčem rozhlížet.

„Dobře, vzdávám se,“ řekl a zvedl velkou, širokou dlaň. „Prokoukla jste mě.“

Znovu se mu tváří mihl ten bleskový úsměv a jí znovu poskočilo srdce. Zítřejší plénum i prezentace se někam vytratily.

Zasmála se. Nedokázala si pomoci. Ten chlapík si byl tak jistý sám sebou. Obvykle ji to odrazovalo, ale u něho to prostě patřilo k jeho přitažlivosti. Ale nedokázala pochopit, proč ji vlastně přitahuje. Bylo to iracionální.

„Dnes jsme měli slavnostní večeři, proto se všichni hodili do gala,“ opáčila. „Nikdo z nás teď nevypadá jako podivínský vědec.“

Obdivně ji přejel pohledem těch modro-modrých očí.

„*Sicuramente no.*“ Rozhodně ne.

Přestože ta slova jen tiše zamumlal, Fran automaticky změnila výraz. Nakonec to není Hispánec...

„*Sei Italiano?*“ uklouzlo jí dřív, než si to vůbec uvědomila.

Jeho výraz se také změnil. Napřed mírné překvapení, pak zjevné uspokojení.

Fran si uvědomila, že mu otevřela úplně nový prostor. A že jí to vůbec nevádí.

„To je spousta Američanů,“ opáčil anglicky. Nepostřehla nepatrnou změnu jeho výrazu ani lehce podrážděný tón. „*E sei?*“ A vy?

„Z otcovy strany jsem Italka, z matčiny Angličanka.“

S každou další větou cítila, jak se tomu poddává, aniž by skutečně věděla, proč se to děje. Proč by měla věnovat svůj čas – vždyť už je skoro půlnoc – tomu namyšlenému svalovci, když se potřebuje vrátit do pokoje a projít si zítřejší prezentaci?

Cítila jen bezdechou závař, která se vynořila odnikud v okamžiku, kdy na ni promluvil. Vedle něho si nepřipadala jako ta vážná vědkyně, za niž se považovala, to nebyla ta *donna* Francesca, kterou se narodila.

„Tak Angličanka? Myslel jsem, že jste z východního pobřeží.“

„Nějaký čas jsem tam žila. Připravovala jsem se tam na doktorát.“

Od stolů s blackjackem, se náhle ozval jásos postgraduálních studentů. Ohlédla se tím směrem.

Zamračila se. „Doufám, že se nesnaží doběhnout krupiéra a nehrají spolu! Jsou to všechno špičkoví matematici, takže by jim to mohlo vycházet, ale vím, že to v kasinech nemají rádi...“

„Nebojte se, krupiéři si to pohlídají,“ opáčil lakonicky a Fran na něho letmo pohlédla.

„Říkáte to, jako kdybyste si byl jistý.“

Přikývl a nespouštěl z ní modré oči. „Jsem si jistý.“

Podívala se na něho. Vypadalo to, že skutečně patří k hotelové ochrance. Ale stále si nebyla jistá.

Vzápětí si uvědomila, že je jí to stejně jedno.

„Takže to pro vás byla úspěšná konference?“ zeptal se opět tím svým hlubokým, tolik přitažlivým hlasem.

Přikývla. Snažil se udržet konverzaci. Věděla to,

on věděl, že to ví, a bylo to v pořádku. Sama netušila proč. A měla by mu odpovědět.

„Ano, bylo to... podnětné. Náročné, ale fajn. A tenhle hotel...“ mávla rukou „... je fantastický. Řetězec Falcone příliš neznám, ale tohle muselo stát spoustu úsilí. Jenom mě mrzí, že jsem nevyužila všechno, co nabízí. Ani jsem si nezaplavala v bazénu. Zítra před odjezdem to musím napravit. Jaká škoda, že nestihnu žádný z výletů, které hotel nabízí, dokonce ani ten do Velkého kaňonu!“

Svých slov zalitovala, sotva je vypustila z úst. *Pa-nebože, nebude si myslet, že si říká o pozvání?*

K její úlevě se nad tím vůbec nepozastavil a řekl: „Jsem rád, že se vám hotel líbí. Vyžadoval spoustu práce.“

Vycítila z jeho hlasu profesionální pýchu. To ji jen potvrdilo domněnku, že musí patřit k hotelové ochrance, kterou každý hotel, navíc s kasinem, potřebuje.

„Víc by se mi líbilo, kdyby neměl kasino, ale když jsme v Nevadě...“ dodala nenuceně.

„Kasina vydělávají spoustu peněz,“ opáčil a znovu nakrátko skryl ty nádherné modré oči za dlouhými, černými řasami.

Od stolů s blackjackem se znovu ozval jásot.

Fran se zasmála. „Dnes možná trochu méně,“ poznamenala suše.

„Možná,“ opáčil s lehce pobaveným výrazem.

Stále měl ten pobavený výraz, ale v jeho očích zahlédla otázku. Trochu ji uklidnilo, že si možná není tolik jist sám sebou, jak se jí snaží přesvědčit. O to víc se jí zamlouval.

„A možná,“ pokračoval váhavě tónem, který prozrazoval, že si není jistý její odpovědí, „možná bych vám na oslavu výhry vašich kolegů mohl objednat něco k pití? Nedáte mi košem?“

Fran na něho pohlédla, pak stočila pohled ke stolům s blackjackem a znovu se podívala na něho. Chystal se v jejím balení postoupit o úroveň výš.

Má spolupracovat? Chce vůbec? Nebo má zdvořile odmítnout, jít do svého pokoje a probírat se prezentací?

Zatímco uvažovala, pocítila v těch zlomcích vteřiny, než nervové vzruchy přeskočily mezi synapsemi, něco nového. Neklid, touhu po něčem jiném než jen dokonale předvedené prezentaci. Chtěla víc než celoroční dřinu, do níž se ponořila po rozchodu s Cesařem, něco jiného než chrlit hromady článků s laureátem Nobelovy ceny a jeho týmem.

Ať byl ten modrooký drsňák, který ji dokázal tak nenásilně vtáhnout do konverzace, kdokoli, měla teď v hlavě jedinou myšlenku.

Ne, nechtěla se pokorně vrátit do pokoje. Naopak. Chtěla pokračovat v konverzaci, nedovolit rozbouřené krvi, aby se uklidnila.

Usmála se a znovu usedla na vysokou barovou stoličku. Tentokrát jí nepomohl. Zadívala se na něho. Co viděla, se jí líbilo. Hop, nebo trop.

„Proč ne?“ odpověděla.

Nic ji přejel obdivným a zároveň spokojeným pohledem. Nebyl si zcela jistý, jak zareaguje. Ale to byla jedna z věcí, která ho na ní přitahovala. Už ho nudily ženy, které mu nadbíhaly, a snad proto se vyhýbal zmínce o tom, kdo je – Nicolo Falcone, miliardář, zakladatel a vlastník hotelového řetězce Falcone.

Ze stejného důvodu významně pohlédl na barmana, který se k nim blížil. Ten nenápadně, chápavě přikývl. Objednali si – ona campari se sodou, on bourbon – a Nic se posadil na vedlejší stoličku.

„Máte na konferenci nějaké vystoupení?“ zeptal se.